

Μάξιμος Χαρακόπουλος: Τιμή στους 50 σφαγιασθέντες Σουλουτζοβαλήδες με τον εθνομάρτυρα Χρυσόστομο Σμύρνης

/ [Επικαιρότητα](#)

Στον τραγικό θάνατο που βρήκαν το 1922 μαζί με τον Μητροπολίτη Χρυσόστομο στη σφαγή της Σμύρνης, οι 50 σφαγιασθέντες Σουλουτζοβαλήδες -συμπατριώτες των προσφύγων που εγκαταστάθηκαν στα Βούναινα-, αναφέρθηκε ο Γενικός Γραμματέας της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας, βουλευτής Λαρίσης, δρ Μάξιμος Χαρακόπουλος, μετά την επιμνημόσυνη δέηση ενώπιον του μνημείου του Χρυσοστόμου Σμύρνης, στην ομώνυμη πλατεία των Βουναίνων, που τέλεσε ο εφημέριος του χωριού π. Μιλτιάδης.

Ο βουλευτής και ιστορικός ερευνητής σημείωσε ότι «η Μικρασιατική Καταστροφή δικαίως έχει χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη εθνική συμφορά στην ιστορία του Ελληνισμού, μεγαλύτερα και από την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως το 1453. Και τούτο διότι μετά την άλωση της Πόλης ο Ελληνισμός εξακολουθούσε να υφίσταται στα εδάφη της πάλαι ποτέ Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και στον ανατολικό πνεύμονα του Ελληνισμού, την Μικρά Ασία. Η σφαγή της Σμύρνης το 1922 είναι η τελευταία πράξη της γενοκτονίας που εξύφανε και υλοποίησε με ξένη επίνευση γερμανικών δυνάμεων, με επικεφαλής τον Λίμαν φον Σάντερς, η Οθωμανική Αυτοκρατορία και το Κεμαλικό εθνικιστικό κίνημα, με στόχο την εξόντωση όλων των Χριστιανών της Ανατολής. Από το 1914 έχουμε τις σφαγές Ελλήνων, Αρμενίων και Ασσυρίων, δηλαδή των Χριστιανών της Ανατολής, αρχικά από τον σουλτάνο Αμπντούλ Χαμίτ, ενώ το 1919 με την απόβαση του Κεμάλ Ατατούρκ στη Σαμψούντα ξεκινά η δεύτερη φάση της σφαγής, κυρίως των Ποντίων και των Ελλήνων των παραλίων της Δυτικής Μικράς Ασίας και ολοκληρώνεται η τρίτη φάση με τη σφαγή της Σμύρνης μετά την ήττα του ελληνικού στρατού και την οπισθοχώρηση».

Εν μέσω κολάσεως...

Ο μικρασιατικής καταγωγής βουλευτής συνέχισε λέγοντας ότι «μαζί με τον μαρτυρικό μητροπολίτη Σμύρνης, που δεν εγκατέλειψε το ποίμνιό του, τον εθνομάρτυρα Χρυσόστομο, σφαγιάστηκαν και 50 συγχωριανοί μας οι οποίοι βρέθηκαν στη Σμύρνη για περισσότερο από έναν χρόνο. Ο “μεγάλος ασθενής” όπως είχε χαρακτηριστεί η Οθωμανική Αυτοκρατορία, μετά τη νίκη των δυνάμεων της Entente στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, μοιράστηκε σε ζώνες επιρροής. Η Ελλάδα έλαβε την εντολή να αποβιβαστεί στη Σμύρνη και να ελέγχει το βιλαέτι Σμύρνης, με Ύπατο Αρμοστή τον Στεργιάδη, ως ένα καθεστώς αυτόνομο και σε πέντε χρόνια θα αποφαινόταν ο λαός της περιοχής εάν ήθελε να ενωθεί με την Ελλάδα. Με τη Συνθήκη των Σεβρών, επίσης, η Ανατολική Θράκη, είχε ενσωματωθεί πλήρως στον εθνικό κορμό και για αυτό και στις εκλογές του 1920 είχαμε στην Ελληνική Βουλή βουλευτές από την Ανατολική Θράκη. Οι Ιταλοί είχαν την περιοχή της Αττάλειας και οι Γάλλοι την Κιλικία. Οι πρόγονοί μας στην Σουλούτζοβα -εσωτερικοί μετανάστες από την Αργυρούπολη του Πόντου- ως μεταλλωρύχοι, μαντεντζήδες και ασβεστοποιοί δούλευαν στην Κιλικία, έκαναν ασβέστη και ήτανε και χτιστάδες, ουστάδες, μαστόροι. Βρέθηκαν εγκλωβισμένοι, λοιπόν, στην Κιλικία την περίοδο που η περιοχή ήταν υπό γαλλική κατοχή. Όταν στην Ελλάδα συνετελέσθη πολιτική αλλαγή στις εκλογές του 1920 και ηττήθηκε ο Βενιζέλος και επανήλθε ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, βρήκαν το άλλοθι οι ξένες δυνάμεις να αναπροσαρμόσουν την πολιτική τους απέναντι στην Τουρκία. Τότε υπήρξε το σύμφωνο με την Σοβιετική

Ένωση που τους βοήθησε. Αν βρεθείτε στην Κωνσταντινούπολη, αξίζει να προσέξετε στην πλατεία Ταξίμ το μνημείο όπου μαζί με τον Κεμάλ Ατατούρκ είναι σοβιετικοί αξιωματικοί που βοήθησαν τους Τούρκους. Το λεγόμενο ξανθό γένος, που πολλές φορές επικαλούμαστε, βοήθησε τους Τούρκους στον πόλεμο κατά των Ελλήνων.

Όταν και οι Γάλλοι ήρθαν σε συμφωνία και εγκατέλειψαν την Κιλικία και άφησαν στους Τούρκους το πολεμικό τους υλικό, βγήκε διαταγή, η οποία μνημονεύεται και στο χειρόγραφο του Χαράλαμπου Αγγλόπουλου που έχω στο βιβλίο μου “Ρωμιοί της Καππαδοκίας”, που ενημέρωνε τους χριστιανικούς πληθυσμούς για την αποχώρηση της γαλλικής διοίκησης, ώστε να λάβουν τα μέτρα τους για να είναι ασφαλείς. Οι δικοί μας φύγανε μέσω Μερσίνας και Κύπρου και άλλοι κατευθύνθηκαν στη Σμύρνη, κάποιοι λίγοι πήγανε στον Πόρο. Όπως μας λέει το χειρόγραφο του Χαράλαμπου Αγγλόπουλου, ο παππούς του, Δαβίδ, πέθανε εκεί και ενταφιάστηκε στον Πόρο. Στη Σμύρνη βρέθηκαν 50 συγχωριανοί μας και για έναν χρόνο δούλεψαν εκεί όσο ήταν η πόλη υπό ελληνική διοίκηση. Όταν, όμως, συνέβη η κατάρρευση του μετώπου και επήλθε η Μικρασιατική Καταστροφή, ευρέθησαν εν μέσω κολάσεως και σφαγιάστηκαν μαζί με τον μαρτυρικό Μητροπολίτη Σμύρνης. Τιμούμε, λοιπόν, τη μνήμη των σφαγιασθέντων προγόνων μας, οι οποίοι σφαγιάστηκαν γιατί ήταν ελληνορθόδοξοι, Ρωμιοί και Χριστιανοί! Αιώνια τους η μνήμη».

Παρόντες στην εκδήλωση ήταν ο αντιδήμαρχος Κιλελέρ κ. Απόστολος Μαξιμιάδης, ο πρόεδρος της κοινότητας Βουναίνων κ. Ιωακείμ Χατζηλιάδης, ο πρόεδρος του

Μικρασιατικού Συλλόγου Βουναίνων «Η καθ' ημάς Ανατολή» κ. Ηλίας Αθαναϊλίδης, ο πρόεδρος της κοινότητας Δοξαρά κ. Λάμπρος Παλαιοκώστας, οι δημοτικοί σύμβουλοι κ.κ. Κωνσταντίνος Μερτζανίδης και Γεώργιος Μοσχοβίτης, φοιτητές του Τμήματος Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας που βρίσκονται στα Βούναινα στο πλαίσιο ερευνητικού προγράμματος, και απόγονοι των σφαγιασθέντων Σουλουτζοβαλήδων Καππαδοκών.

ΠΛΑΤΕΙΑ
ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

και των σφαγιασθέντων Ελλήνων
Μικρασιατών στη μητρόπολη της Ιωνίας το
1922 μεταξύ των οποίων και 50
συγχωριανών μας από το Υδατοπέδιο
(Σουλούτζοβα) Καππαδοκίας που βρήκαν
τραγικό θάνατο από τους τσέτες του Κεμάλ
και δεν έφτασαν στη νέα πατρίδα

Βούναινα 2012